Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i 20de Wards Forsamlingshus, Søndag Eftermiddag den 3die December, 1876.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat.)

Naar Jesus kommer, ville de Begivenheder, jeg har nævnt, finde Sted. Jorden er bestemt til at forgaa, efterat disse udødelige Væsener have boet paa den i tusinde Aar, efterat Jesus har regjeret her som Kongernes Konge og Herrernes Herre, og Folk ere blevne fortrolige med ham og alle de Gamle, vil Jorden blive opbrændt. Der kan sporges: „Hvortil nytter det, at den bliver opbrændt?" Jeg skal fortælle Eder min Grund, hvorfor jeg antager, at Jorden vil blive opbrændt. Den er bleven forbandet formedelst Faldet. I dens tidligere Tidsalder sagde Gud: „Jorden skal vorde forbandet for din Skyld, med Kummer skal du æde deraf alle dit Livs Dage." Hin Forbandelse er endnu ikke blevet fuldelig borttagen indtil denne Dag. Jorden har sukket under Ugudeligheb. Dens Beboere have maattet lide under et strengt Klimas Umildhed, eller Yderlighederne af Kulde og Hede. Millioner have saaledes lidt i Aartusinder, Alt som Følge af den Forbandelse, der kom over Skabningen. Denne Forbandelse vil ikke med Et blive borttagen, men den vil tildels blive borttagen under Millenniet. Forbandelsen vil ikke være over hele Jordens Overflade til samme Udstrækning under Millenniet, som den har været i Ugudelighedens Tid. Men saa stor har Forbandelsen været, at Gud har bestemt, at Jorden skal lide Døden ligesom Mennesket; den kan ikke undgaa dette, Forandringen maa komme, den endelige Forandring, der er ensbetydende med Døden. Profeten Esajas taler om Jorden, døende: „Og de, som bo derpaa, skulle dø paa samme Maade." Som den skal dø, saa skulle Alle, som bo derpaa. Naar skal den se Døden? Ikke førend efter Millenniet, efter den tusindaarige Retfærdighedsregjering, og tillige efter „den lille Tid", i hvilken Satan vil

blive løsladt af hans Fængsel. Den vil forblive i dens forkrænkelige Tilstand med en Del af Forbandelsen hvilende paa dens Overflade, indtil Djævelen efter de tusinde Aars Forløb skal samle sine Hærskarer og drage frem og omringe de Helliges Lejr og den elskede Stad. Da vil Herren frembringe den sidste Forandring, den sidste Basun vil lyde, hvilken vil bringe alle de sovende Nationer til at fremstaa; de ville komme frem med udødelige Legemer, der ikke længere ere Dødens Forkrænkelighed underkastede. De ville opstaa af deres Grave, og Havet vil afgive de Døde, der ere deri. De Ugudeliges Grave ville blive aabnede, og de ville komme frem; en stor hvid Throne vil komme tilsyne, som der findes berettet i Aabenbaringens 20de Kapitel, og den, der sidder derpaa, er ligeledes beskreven. Jesus kommer da i sin Magt og Herlighed paa en langt større Maade, end der nogensinde tidligere er bleven tilkjendegiven paa denne Jord; saa stor vil hans Herlighed være, som sidder paa Thronen, at Jorden og Himlen vil fly for hans Aasyn, og intet Sted skal findes for dem.

Vil dette ikke være en større Forandring, end Nedkastelsen af Bjergene, hvilket vil finde Sted ved Millenniets Begyndelse. Jorden skal opbrændes ved Ild og vender tilbage til dens oprindelige Elementer. Der siges ikke, at der ikke skal findes noget Sted for Elementerne, men der vil ingen Sted findes for den organiserede Verden. Lig os selv vil det dødelige Legemes Organisation ophøre, det vil omsider opløses og Elementerne, hvoraf det er dannet, ville blive adspredte i Rummet, men den samme Gud, som styrer de Love, ved hvilket det nu existerer, vil i belejlig Tid, og naar han anser det for passende, tale til disse Elementer, og ved hans almægtige Kraft ville de atter komme sammen og blive dannede til en ny Jord, som det klarligen er fremstillet i Johannes' Aabenbaringer. Apostelen saa ikke alene Himlen og Jorden forgaa, men han saa „en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaaet."

Hvorledes antage I, at denne nye Jord vil blive gjort? Antage I, at Herren vil gaa ud i Rummets Uendelighed og samle nye Materialier og befale dem at blive organiserede? Nej, han vil tage de samme Materialier, de Elementer, der have været opløste ved Ild, og han vil befale dem at blive gjenorganiserede, afpassende den opstandne Skabelse efter de Væseners Forholde og Tilstand, der ville bebo den. Den vil da være langt herligere end under den tusindaarige Hviledag; den vil da blive reorganiseret af den almægtige Gud i den mest fuldkomne Form, saa at den vil være skikket til stedsevarende og evig Varighed, for ikke mere at opløses, for ikke mere at lide ved Elementernes Virkninger paa hverandre, saaledes som det har været Tilfældet med denne Jord i dens timelige, forkrænkelige Tilværelse. Men den vil vedvare igjennem al Evighed, og hvo skulle bebo den? De Hellige, som før have levet paa den, under de syv tusinde Aar af dens timelige Tilværelse.

Have vi nogen Beretninger, der støtte os heri? Ja, thi efterat Johannes havde seet den nye Himmel og den nye Jord, er den næste Ting, han fortæller os om, at „jeg, Johannes, saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himlen fra Gud, beredt som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres

Ojne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorrig, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort."

Jorden vil da blive gjort ny, udødelig, evig i sin Natur, og hellige Væsener, som Johannes saa komme ned i den hellige Stad, ville være dens Beboere. Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, etc., med andre Ord, denne Jord, denne Skabelse, vil blive en Himmel Himlene, som nu existere, ere utallige for Mennesket. Gud har fra al Evighed organiseret, forløst og fuldkommengjort Skabelser i det uendelige Rum, der alle, naar de ere helliggjorte ved den celestiale Lov og gjorte nye og evige, ville blive Boliger for de trofaste, tidligere Indbyggere, der ogsaa blive udødelige formedelst og ved den celestiale Lov. De ere de Boliger, der hentydedes til af Frelseren: „I min Faders Hus ere mange Boliger." Med andre Ord, vi kunne sige, at i vor Faders Riger ere mange Boliger. De ere ikke lig Boliger, byggede af Mennesker, de ere Verdener af større og mindre Storhed. Den første Grad ere ophøjede, celestiale Legemer, hvorfra celestialt Lys vil udstraale gjennem Rummets Uendelighed.

Vi bede inderligt, at vi maa dvæle i Gud Faders Nærværelse, naar vi forlade dette Liv. Hvor vil det være? Han vil bo med Mennesket paa Jorden. Vil dette fængsle ham til denne Jord? Nej, ikke mere end Jordens Konger ere fængslede til deres Paladser eller den Stad, hvori de have deres Residens. De have Ret til at besøge de forskjellige Dele af deres Riger og endogsaa enhver Del af Jorden. Saaledes vil Gud, vor evige Fader, naar han udvælger denne Jord til sin Bolig, gjøre den til et af sine Opholdssteder, men han vil have Magt til at gaa fra en celestial Verden til en anden, at besøge Skabelsernes Myriader, efter sit Velbehag.

Ved saaledes at hentyde til de Forandringer, Jorden maa undergaa, kunne vi spørge: Leve vi nu saa, at vi ere beredte for alle Guds Tilskikkelser? Ere vi beredte til at modtage vor Arvelod paa denne Jord, naar den bliver forøviget?" Dersom vi holde den celestiale Lov, som Gud har givet os, eller med andre Ord, dersom vi først blive fødte af Vand ved Daaben og derpaa af Aand ved Daaben med den Hellig-Aand og Ild, og dersom vi vedblive at vandre i denne Aand i et nyt Liv og Levnet, vandre som nye Skabninger for Herren, vor Gud, og blive helliggjorte ved den celestiale Lov, ved Evangeliets Lov, da ville vi være beredte til at arve denne Skabelse, naar den bliver gjort ny, bliver helliggjort og udødelig.

Dersom vi ikke ere saaledes beredte, hvorhen skulle vi da gaa? Gud er Ophav til mange Skabelser, der ikke ere celestiale. Han vil berede et Sted afpasset efter saadanne Folks Tilstand, Saadanne, som ikke ere helliggjorte ved Evangeliet i al dets Fylde, og som ikke forblive trofaste indtil Enden, ville finde sig hensatte til en af de lavere Skabelser, hvor Guds Herlighed ikke vil tilkjendegives i samme Udstrækning. De ville der blive regjerede ved Love, afpassede efter deres underordnede Karakter og Egenskaber og den Tilstand, hvori de have styrtet sig selv. De ville ikke alene lide efter dette Liv, men ville tillige gaa tabt af Modtagelsen af Herlighed, Magt og Ophøjelse i Guds, den evige Faders, Nærværelse, de ville gaa tabt af Modtagelsen af en evig Arvelod paa denne Jord i dens forherligede og udødelige Tilstand. Hvor forsigtige skulde de Sidste-Dages Hellige derfor være, forat de kunde fortjene Samfund med den lykkelige Skare, som Jo-

hannes hørte synge den nye Sang. Vi attraa vor Arv paa denne Jord ligesaa vel som de. Dersom de kunde glæde sig i Forventningen om at erholde en Arvedel paa Jorden, hvor meget mere kunne da ikke vi, som sammenlignelsesvis Intet kjende til Himlens Glæder, naar vor Klode bliver forherliget, et passende Opholdssted for udødelige, forklarede Væsener.

Lad os holde den Høiestes Bud og Befalinger; lad os saaledes ordne vort Liv, at vi kunne have en Fordring paa Faderen, idet vi skue fremad til den Tidsperiode, da disse dødelige Legemer, der maa slumre i Støvet, ville komme frem af Graven, dannede i hans herlige Legemes Lignelse, forat arve den samme Herlighed med ham. Amen.

Tale af Ældste Lorenzo Snow,

afholdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City i det nye Tabernakel, den 6te Oktober 1876.

(Fra „Deseret News".)

Vi, de Sidste-Dages Hellige, bekjende at have modtaget det evige Evangeliums Fylde fra Gud; vi bekjende at være i Besiddelse af det hellige Præstedømme — Guds befuldmægtigede Myndighed til Mennesket i Kraft af hvilket vi administrere i dets Ordinancer antageligt for ham; og vi bevidne til den hele Verden, at vi vide ved guddommelig Aabenbaring, ja ved den Hellig Aands Tilkjendegivelser, at Jesus er Kristus, Sønnen af den levende Gud, og at han aabenbarede sig til Josef Smith ligesaa personligt som til hans Apostle i fordums Dage, efter at han var opstaaet fra Graven, og at han kundgjorde ham de himmelske Sandheder, ved hvilke Menneskeheden ene kan blive frelst. Dette er, som Præsident Wells bemærkede imorges, at indtage en meget vigtig og ansvarsfuld Stilling, vidende, som vi gjøre, at Gud vil holde os ansvarlige for den Anvendelse, vi gjøre af dette Hellige, der er os betroet. Ligesom Apostlene fremstode for Verden, efterat de havde erholdt deres Fuldmagt fra den opstandne Forløser til at prædike Rigets Evangelium til alle Nationer, forjættende Alle, som troede paa deres Ord, den Helligaands Gave formedelst Haandspaalæggelse, saaledes fremstaa ogsaa vi. Ligesom de i Kraft af deres Sendelse med Bestemthed midt under Forfølgelse og Modstand forkyndte Evangeliet at være en Guds Kraft til Saliggjørelse for Alle, som troede og adløde det, saaledes forkynde ogsaa vi. Ligesom de prædikede Tro paa den Herre Jesus Kristus, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Helligaand, ved de rette Myndigheder, som nødvendige for Frelse og Saliggjørelse, saaledes prædike ogsaa vi. Ligesom de ved den Hellig Aands Kraft bleve den Herre Jesu Kristi Vidner og de trofaste Bærere af hans Evangeliebudskab til den ganske Verden, saaledes, ved og formedelst den samme Hellig Aand, ere vi blevne Vidner om ham, og idet vi ere blevne kaldte ved den samme guddommelige og hellige Kaldelse, indtage vi derfor den samme Stilling.

Da, idet vi have indtaget denne Stilling, antage vi alle Kristi Udsendinges Ansvarligheder, blive ansvarlige for vore individuelle Handlinger og for den Maade, hvorpaa vi anvende de Talenter og Evner, Herren har givet os. Nu Spørgsmaalet er, begribe vi vor Stilling, opfatte vi fuldelig Beskaffenheden af det Værk, vi have paataget os at fuldføre. Jeg ledes undertiden til at tro, at nogle af vore Brødre, Ældste i Israel, ere for rede og villige til at unddrage sig de Forpligtelser, de ere under, formedelst deres Pagter; den Tro, de engang besad, synes næsten at være udtømt, og de synes at slaa sig til Ro i stille Tilfredshed med et blot Fællesskab af Navn med Kirken. Der er Andre, som tænke, fordi deres Navne ikke ere vidt kjendte, fordi de maaske kun ere Arbejdere, og kun bevæge sig i en snæver Kreds, at det gjør ligemeget, hvilke Sædvaner de paatage sig, eller hvilke Exempler de sætte for Andre. Men dersom de vare stillede paa ansvarsfulde Pladser, saasom Kirkens Præsidentskab eller Raadgivere, eller dersom de hørte til de Tolvs Kvorum, eller vare Præsidenter for Højraadet eller Højpræsterne eller de Halvfjerds, saa vilde de anse det for betydningsfuldt, hvorledes de opførte sig. Heri lægge de stor Svaghed eller tyk Uvidenhed for Dagen, deres Lampe begynder enten at brænde ned, eller ogsaa have de aldrig forstaaet den Stilling, de satte sig i ved at paatage sig Evangeliets Ansvarlighed.

Vi fortælles i Frelserens Lignelse, at Himmeriges Rige er som en Husholder, der uddelte sit Gods til sine Tjenere, da han stod i Begreb med at rejse til et fjernt Land. Til En gav han fem Talenter, til en Anden to, og til en Tredie en. Den, som havde faaet de fem Talenter, gik hen og kjøbslog og fortjente andre fem Talenter og fordobblede derved, hvad der var bleven ham anbetroet, og ligesaa gik han, som havde faaet to Talenter, og indvandt andre to. Men han, som havde faaet det ene Talent, gik bort og gravede i Jorden og gjemte sin Herres Penge. Han antog uden Tvivl, at hans Ansvarlighed var saa ringe, at han ikke kunde gjøre Meget, og følgelig vilde han ikke gjøre Brug af saa underordnet et Talent. Passer dette ikke nøjagtig paa nogle af vore Ældstes Tilstand idag. En siger: „Jeg er kun en Tømmermand, en Skrædder eller muligvis kun en Haandlanger, det kan derfor ikke gjøre Synderligt, hvorledes jeg opfører mig, enten jeg opfylder mine Pligter i min beskedne Virkekreds ærligt eller ikke. Men det vilde være en ganske anden Ting, dersom jeg var stillet i en mere ansvarlig og fremragende Stilling."

Stands min Broder; lad Dig ikke bedrage af saadanne fristende Følelser. Det er sandt, Du er maaske kun en Haandlanger, men husk paa, at Du en Ældste i Israel, Du er en Jesu Kristi Udsending, og dersom Du opfylder Din Pligt, er Du i Besiddelse af det, som Verden hverken kan give eller tage, og Du holdes ansvarlig til Gud for den ærlige Brug af det Talent, hvorover han har gjort Dig Forvalter, enten det er stort eller lille.

Atter, Du udøver er vis Grad af Indflydelse, og om den end er aldrig saa ringe, saa berører den dog nogen Person eller Personer, og Du holdes mere eller mindre ansvarlig for Følgerne af den Indflydelse, Du besidder. Du har derfor, enten Du anerkjender det eller ikke, paataget Dig en Ansvarlighed for Gud og Mennesker, som ikke kan oversees, og hvorfra Du ikke kan løses, dersom Du ønsker at opholde det Navn, Du bærer.

Og hvorledes med dette Individs Udsigter? Jeg siger, at dersom han ærer

sin Kaldelse og befindes trofast i hvad, der er ham betroet, saa er hans Udsigter for Frelse og Ophøjelse lige saa gode som nogen anden Mands. Dersom han opfatter sin Stilling og lever derefter, ere hans Udsigter lige saa gode som nogen Mands, der nogensinde levede siden Fader Adams Dage og indtil dette Øjeblik; og det er ligesaa vigtigt, at han opfører sig godt i Overensstemmelse med den Kreds, hvori han bevæger sig, som det er, at noget andet Individ gjør det, der maaske var kaldet til en højere Stilling, eller med andre Ord, er bleven gjort Forvalter over et større Antal Talenter. Dersom Manden med begrændset Indflydelse og smaa Talenter ikke er paalidelig og tro over hvad, der tilhører Andre, som muligvis betroes til hans Omsorg, hvorledes kan han da forvente nogensinde at komme i Besiddelse af sande Rigdomme eller endog erholde det, som han kalder for sit eget?

Thi mærk vel Frelserens Ord, der direkte vedrører dette: „Hvo, som er tro i det Mindste, er og tro i Meget; og hvo, som er uretfærdig i det Mindste, er og uretfærdig i Meget."

Derfor lad det være forstaaet og altid erindret af dem, som maaske blive kaldede til at indtage de mere beskedne Stillinger i Livet, at det er absolut nødvendigt for deres Vægt og Fremskridt i Guds Rige, at de, medens de handle heri, ere deres Stilling voxne, at de erhverve sig og danne en Karakter og et levende Navn, ved hvilket de kunne blive kjendte herefter iblandt Guds Sønner. Jeg ærer den Mand, der indtager selv den ringeste Stilling, dersom han er trofast i det, hvorover han er sat, og er i Virkeligheden en ærlig Mand. Jeg anser ham for ligesaa hæderlig som nogen Person, der maaske er stillet paa en højere Plads. Herren fordrer ikke saa meget af den Mand, der kun besidder et Talent, som af den, der har mere end et; men der vil blive fordret af ham i Forhold til, hvad han har. Lad derfor alle være ved godt Mod og søge at gjøre Brug af de Talenter, de hver for sig besidde, og lad den, som kun har et Talent, bruge det og ikke skjule det i Jorden; det er, lad ham, som kun er begavet med ringe Evner, søge at gaa fremad og udvikle disse, og ikke beklage sig, fordi Naturen ikke har været saa gavmild mod ham, som mod hans mere heldige Brødre. Lader os alle være tilfredse med vor Lod i Livet, og dersom den ikke skulde være saa tilfredsstillende, som vi kunde ønske, saa skulde vi med passende Flid søge at forbedre den, stedse følende os taknemlige for vor jordiske Tilværelse, og i Særdeleshed for den Guds Aand, vi have erholdt formedelst Lydighed til Evangeliet.

Præsident Young har sagt fra denne Forhøjning, at de Fattige ere ofte vanskeligere at vejlede end de Rige. Der er udentvivl mange Personer nærværende idag, der præsidere i vore forskjellige Settlementer, der kunne stadfæste denne Paastand. Dette skulde ikke være saaledes, thi et af Evangeliets vigtige Formaal er at fordele de Fattige timeligt saavel som aandeligt; og derfor skulde de Fattige mere end alle andre Folkeklasser være de mest villige til at lade sig lede og styre. Herren har altid ihukommet de Fattige, til dem har han i deres fortrykte Omstændigheder skjænket Privilegier, som forholdes de Rige. Den Kjendsgjerning, at Evangeliet blev prædiket for de Fattige, var et af Vidnesbyrdene om, at Jesus var Kristus, hvilket han selv gav til Johannes' Disciple som Svar paa Spørgsmaalet: „Er Du den som skal komme, eller skulle vi forvente en Anden?" De Fattige have altid været Gjenstand for Herrens Tjeneres særlige Omsorg i alle

Tidsaldre, og dette er paa en slaaende Maade blevet opretholdt i denne Husholdning ved Præsident Young og hans Brødre. Denne Kirkes Præsidentskab have altid været omhyggelige for de Fattige v d selv at ofre til dem og ved at anvende deres Indflydelse hos Andre for at bringe disse til at hjælpe til de fattige Helliges Indsamling til dette Land fra de forskjellige Nationer, og have ved deres Ankomst her sørget for, at der skaffedes Hjem og Føde for dem, indtil de kunde sørge for sig selv, og de have vedvarende tilkjendegivet en Tilbøjelighed til at ophøje de Fattige og beskytte dem imod hin vilkaarlige Magt, der muligen vilde blive udøvet imod dem af deres rigere Brødre.

Evangeliet sammenbinder alle dets Efterfølgeres Hjerter, det gjør ingen Forskjel imellem Rige og Fattige; vi ere Alle som et Individ forpligtede til at udføre de Pligter, der paahvile os. „Og dersom I ikke have været trofaste i det, som tilhører Andre, hvo skal da give Eder det, som er Eders eget?“ Nu lad mig give Eder dette Spørgsmaal: „Hvem besidder Noget, som virkelig og med Sandhed kan kalde noget af denne Verdens Gods sit eget?“ Jeg gjør ikke Paastand herpaa, jeg er blot Forvalter over meget Lidt, og holdes ansvarlig til Gud for dets Brug og Anvendelse. De Sidste-Dages Hellige have modtaget Evangeliets Lov gjennem Guds Aabenbaringer, og den er saa tydelig streven, at Alle kunne forstaa den. Og dersom vi forstode og opfattede den Stilling vi indtoge, da vi underkastede os det, da vi indgik i dets Pagt ved Daab for vore Synders Forladelse, saa maa vi endnu være os den Kjendsgjerning bevidst, at hin Lov forlanger af os først at søge Guds Rige, og at vor Tid, vore Talenter og Evner maa anvendes for dets Interesse. Dersom dette ikke var saaledes, hvorledes kunde vi da forvente herefter, naar denne Jord er bleven gjort til Guds og hans Søns Opholdssted, at arve evigt Liv og at leve og regjere med ham? Hvo kan sige, at de Rige og dem, som besidde mange Talenter, have bedre Haab eller Udsigter til at arve disse Velsignelser, end de Fattige eller dem, som kun have et Talent? Som jeg forstaar det, er den Mand, som arbejder i sit Værksted som Skræder, Snedker, Skomager eller i nogensomhelst anden Industrigren, som lever ifølge Evangeliets Lov og er ærlig og trofast i sit Kald, ligesaa værdig til Modtagelsen af disse og alle den nye og evige Pagts Velsignelser som nogen Anden; igjennem sin Trofasthed vil han besidde Throner, Fyrstendømmer og Magter, hans Børn ville blive saa talrige som Stjernerne paa Firmamentet eller Sandet ved Havets Bred. Hvem, spørger jeg, har nogen bedre Udsigt end denne?

Jeg erindrer som Dreng at have læst en Anekdote om en Mand, som formedelst Visdom og Fædrelandskjærlighed vandt stor Berømmelse, men som formedelst Misundelse blev beskikket til en Stilling, der betragtedes som meget fornedrende. Ved Tiltrædelsen af sine Pligter siges han at have gjort denne betydningsfulde Bemærkning: „Dersom Embedet ikke hædrer mig, vil jeg hædre Embedet.“ Mange Vanskeligheder vilde undgaaes, og vor Stilling vilde være meget mere opmuntrende, dersom vi alle hædrede den Plads, hvori vi ere kaldede til at virke. Vi fortælles, at Herren selv gjorde Klæder til vore første Forældre, eller med andre Ord, ved hin Lejlighed fungerede som Skrædder, og ligeledes at Jesus Kristus var en Tømmermand. Nu Frelseren maa have været en hæderlig og ærlig Tømmermand, ellers kunde han aldrig have fortjent den Stilling, han senere indtog. Dersom vi kunde faa Brødrene og Søstrene til at indse Vigtigheden af at handle ærligt og tro-

fast i deres respektive Kald, saa vilde mange af de Ubehageligheder og Vanskeligheder, vi nu maa erfare, undgaaes, Guds Værk vilde rulle frem med fordoblet Hurtighed, og alle hans Hensigter blive snarere og mere ilfærdigt opfyldte, og vi vilde tillige som et Folk være bedre beredte, end vi nu ere, paa hans Viljes Tilskikkelser. „Det samme Sindelag være i Eder, som og var i Kristo Jesu, hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig.“ Vi fortælles atter: „Det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige.“ Denne Aand skulde paavirke os i alle vore Handlinger. Dersom vi alle handlede i Overensstemmelse med dens hellige Hvisken, saa vilde der kun være ringe Vanskelighed ved Oprettelsen og Gjennemførelsen af den Forenede Orden, thi da vilde Alle være trofaste i Opfyldelsen af deres forskjellige Pligter. Men dersom vi enten som Skræddere eller Tømmere, Skrivere eller Kjøbmænd ere utro, „hvo“, siger Frelseren, „skal give Eder det, der er Eders eget?“ Paa det samme Princip, dersom vi som Ældste undlade at holde de Pagter, vi have indgaaet, nemlig at anvende vor Tid, vore Talenter og Evner for Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, hvorledes kunne vi da med Rimelighed forvente at komme frem i den første Opstandelses Morgen, ensbetydende med Forløsningens store Værk. Dersom vi i vore Manerer, Sæder og Handlemaade efterligne den hedenske Verden, og derved stille os paa samme Fod som denne Verden, tro I da, mine Brødre, at Gud vil begave os med de Velsignelser, vi attraa at arve? Jeg siger Eder, han vil ikke. I alle vore Forretningsanliggender maa vi vise os bedre end noget andet Folk, eller vi forspilde Alt. Vi maa opbygge os selv i Himlens Retfærdighed. Herren sagde igjennem Profeten Jeremias: „Jeg vil give min Lov i deres Indre og skrive den i deres Hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mig et Folk.“ Dette er, hvad Herren bestræber sig for, og dette vil han udføre i os, dersom vi føje os efter hans Vilje.

Lad os da praktisere Ærlighed og Flid i vore forskjellige Kald, søgende Enighed og nære Broderskabets Aand financielt saavel som aandeligt, at vi kunne være rede til, saasnart vi kaldes dertil, at gaa frem og opbygge Zions Central Stav, og berede et Hus, for deri at møde Herren, vor Frelser og Forløser.

Maa Gud velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, og dygtiggjøre Eder til altid at handle som vise Forvaltere over det, der er blevet Eder anbetroet.

Det var min Sædvane i min Ungdom (siger en berømt persisk Skribent) at staa op fra min Søvn, for at vaage, bede og læse Koranen. En Nat, medens jeg var saaledes beskæftiget, vaagnede min Fader, en praktisk, dydig Mand. „Se,“ sagde jeg til ham, „dine Børn ere hensunkne i uhellig Søvn, medens jeg alene vaager, for at prise Gud.“ „Søn af min Sjæl“, sagde han, „det var bedre for Dig at hvile i uhellig Søvn, end at vaagne for at finde Fejl ved dine Brødre.“

Arbejde er Ærens Vaaben, og den, som mangler Vaabnet, vil aldrig sejre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Troen er en Gave af Gud.

Troen er en Gave af Gud. Paa hvad Maade giver Gud Tro til Mennesket? Indskyder han denne Gave i Sindet ved den umiddelbare Paavirkning af den Hellig-Aand, uafhængig af noget andet Middel? Skjænker han den uden at man søger den og uden Hensyn til Sindets Beredelse? Skjænker han den uafhængig af Menneskets Handlefrihed? At sige, at Mennesket faar denne Gave uden at berede sig, eller uden at bruge denne Frihed, er at berøve det al Ansvarlighed med Hensyn til enten det har Tro eller ikke. Denne Tilstand vilde fri det fra al Dadel eller Fordømmelse for Vantro. Dersom vor Handlefrihed slet ikke havde Noget at gjøre med at faa Tro, saa vilde det være højst uretfærdigt at straffe Menneskene for Vantro; der vilde da ikke hvile mere Ansvar paa dem, end paa det umælende Dyr. Hvad vilde man tænke om en Mands Retfærdighed, som vilde straffe sin Hest, fordi den ikke havde Seletøjet paa? Dersom Hesten havde Magt til at tale, mon den da ikke vilde sige, at den var et uansvarligt Væsen, at den havde ingen Magt eller Frihed til at tage Seletøjet paa, at den Gave tilhørte et højere og ypperligere Væsen end den, og at den betragtede det som meget grusomt, uretfærdigt og tyrannisk af dette højere Væsen, at straffe den, for ikke at handle i en Egenskab, som den ikke besad og som langt overgik dens Evne, og var en Tilstand, som ikkun Mennesket formaaede at hensætte den i? Dersom Troen er en Gave fra Gud, og Mennesket ikke selv har Noget at gjøre for at faa denne Gave, da staar det i samme Forhold til Gud, med Hensyn til at have Tro, som Hesten til Manden; og naar det vilde være uretfærdigt og grusomt af Manden at straffe sin Hest, fordi den ikke havde Seletøjet paa, saa vilde det være lige saa uretfærdigt og grusomt af Gud at straffe Menneskene, fordi de ikke havde Tro, naar de betragtes som Væsener, der ikke selv ere istand til at gjøre Noget hertil.

At Troen er en Gave af Gud, det kan ingenlunde modsiges; men at Gud giver Menneskene den, uden at de søge den, og uden nogen Beredelse eller Virksomhed fra Menneskets Side, er ej alene ubibelsk og ufornuftigt, men tillige højst urimeligt, naar vi betænke, at Mennesket skal straffes for sin Vantro. Men Nogle ville maaske sige: „Har ikke Gud Magt og Ret til at gjøre med Mennesket som ham behager? Har han ikke Magt til at tilbageholde Troen og straffe hvem han vil, enten de fortjene det eller ikke?“ Vi svare, at hvad Magt Gud har, vil han visselig ikke bruge saaledes, at det strider imod Retfærdighed og Barmhjertighed, eller imod hans Karakter, som han har aabenbaret. Dersom det var muligt for ham at forandres eller afvige fra sit Ord, da vilde han ikke længere være Gud. Dersom han vilde straffe de Uskyldige og lade de Skyldige slippe fri, da vilde han være et Væsen, der

slet ikke var elskeligt eller ønskeligt — et Væsen til at frygte og ikke til at elske. Altsaa kunne vi være rolige for, at han aldrig vil straffe noget Menneske for dets Vantro, uden Mennesket har Magt til at erholde Troen ved at handle efter sin egen fri Villie.

Men om Troen ikke kan erholdes, uden at man søger den rigtigt, hvorledes kan da dette stemme med Pauli Ord til de Epheser? Han siger; „Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gjerninger, at ikke Nogen skal rose sig. Thi vi ere hans Værk skabte i Kristo Jesu til gode Gjerninger, til hvilke Gud forudberedte os, at vi skulle vandre i dem.“ (Eph. 2. 8—10) Af disse Skriftsteder maa vi forstaa, at den Naade og Tro, hvorved Mennesket bliver frelst, er Guds Gaver, kjøbte for Mennesket, ikke ved Menneskets egne Gjerninger, men ved Kristi Blod. Havde ikke disse Gaver været kjøbte for Mennesket, vilde alle dets Bestræbelser have været aldeles uformaaende og frugtesløse. Hvorledes end Mennesket vilde have baaret sig ad, kunde det dog ikke have gjort Forsoning for en eneste Synd; der behøvedes et syndefrit og rent Væsen for at kunne erhverve Troens, Omvendelsens og Frelsens Gave for det faldne Menneske. Naade, Tro, Omvendelse og Frelse ere i deres Begyndelse ikke af Mennesket, ejheller formedelst dettes Gjerninger; Mennesket monne ikke optænke eller begrunde dem; højere Væsener i de himmelske Boliger erhvervede disse Gaver og aabenbarede Mennesket de Betingelser, paa hvilke det kunde faa Del i dem. Altsaa har Mennesket aldeles Intet paa sin Side at rose sig af. Mennesket frelses ved en Plan, som ikke dets Gjerninger begrundede — en Plan af Himmelen og ikke af Jorden.

Vel kunde Apostelen erklære for de Epheser, at disse Gaver vare ikke af dem selv, ejheller af deres Gjerninger, naar Gud, der er vore Aanders Fader, og fra hvem enhver god og fuldkommen Gave kommer, var deres store Stifter. Men blive disse store Gaver skjænkede til Menneskene uden Gjerninger? Nej, uagtet disse Gaver ere erhvervede for Menneskene og tilbudte til dem, maa de dog bruge deres Handlefrihed og antage dem, førend de kunne komme til at nyde dem; og heri ligger Menneskenes Fordømmelse; de vare i en hjælpeløs, falden Tilstand og kunde ikke ved egne Gjerninger og Opfindelser gjøre Forsoning for den allerringeste af deres Synder, da Faderens Enbaarne gav sit Liv hen for at kjøbe Troens og Saliggjørelsens Gave for dem, og dog ville de ikke saa meget som annamme dem.

Troen er altsaa en Guds Gave; men man kan ikke faa denne ypperlige, himmelske Skat uden paa Guds egen beskikkede Maade. Iblandt de Midler, som Gud har anordnet, ved hvilke Mennesket kan erholde denne store og kostelige Gave, kunde man nævne Ordets Prædiken ved Mænd, der ere kaldede og inspirerede ved den Hellig Aands Gave og Kraft; thi Apostlen siger: „Hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, der prædiker? men hvorledes skulle Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?“ „Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, sker formedelst Guds Ord.“ (Rom. 10. 14—17.) Uagtet Troen er Guds Gave, saa kommer den dog ved at høre Ordet. Igjennem dette Middel gjør Mennesket sig bekjendt med Overbevisningen om Ordets Guddommelighed. Overbevisningen er af guddommeligt Udspring ligesaavel som Ordet. Denne Overbevisning avler Tro hos Mennesket; og denne Tro, uagtet den

er erholdt ved at bruge den fri Villje og Magt, som Skabningen har, er dog en Guds Gave, givet formedelst den Overbevisning, der følger mrd Ordet, som prædikes. I Apostlenes Dage, da Bogtrykkerkunsten var ukjendt, og Størstedelen af Menneskeheden ikke kunde læse Ordet, da var det fornemste Middel til at faa Tro, at høre det, som blev prædiket; men i disse Dage sker det ofte, at Troen kommer ved Læsning, saavel som ved at høre; thi en Mand, der er kaldet og inspireret af Gud, kan baade prædike og skrive ved den Hellig-Aands Kraft (og siden faa det mangfoldiggjort ved Bogtrykkerkunsten) og naar den ærlige, ydmyge Sjæl enten hører eller læser det, som er givet ved Aanden, saa bevidner det Lys, der er i ham, at det er af Gud, thi Lys søger og tiltrækkes af Lys og Sandhed af Sandhed; Aanden giver Lys til hvert Menneske, som kommer til Verden, og dersom Mennesket elsker det Lys, der er i det selv, da vil det og elske alt andet Lys, som kommer til det og annamme det. Lys kan ikke komme til en alvorlig og oprigtig Person, uden at han jo maa se, at det er Lys; men dersom han ikke annammer det, da udslukker han for en Del det Lys, der er i ham, og et langt større Mørke indtræder, og han er da overladt til at gjøre det, der er langt mere ondt, indtil det Lys, som var i ham, har ganske forladt ham, og Mørket triumferende hersker; dette Mørke paafører Ulyksalighed og Usselhed i denne Verden og en evig Sorg og Elendighed i den tilkommende. Dette er det Menneskes Tilstand, som forkaster Lyset og Sandheden og ikke vil øve Tro paa det, som det Lys, der er i ham, lærer ham at være sandt.

Ordet og Overbevisningen, som medfølger, ere begge Guds Gaver; men desforuden er det Lys, der er i hvert Menneske, der kommer til Verden, en Guds Gave igjennem Kristum; thi dersom ikke Kristus havde kjøbt denne Gave for Mennesket med sit forsonende Blod, vilde Mennesket have været aldeles uden noget Lys. Idel Mørke vilde have hersket, og vor Verden vilde have været et Helvede — en Verden af faldne Aander og faldne Mennesker — ingen Straale af Lys kunde have gjennemtrængt den formørkede Forstand; den allerhøjeste Grad af Elendighed vilde have været Resultatet. Men vor Frelser siger, af han er Verdens Lys og Liv; alt det Lys, der er i Verden, kom formedelst ham og hans Forsoning; det er Guds Gave til det faldne Menneske. Dersom det Lys, der er i Mennesket, er Guds Gave, saa maa visselig alt andet Lys, som tilbydes det, ogsaa være Guds Gave. Ved Tro burde man tage fat paa dette Lys, hvorsomhelst man opdager det.

Den eneste Vej til at faa mere Tro og Lys er at gjøre Brug af det Lys, vi have, og om vi gjøre det, saa har Gud forjættet os, at det samme skal tiltage og skinne mere og mere indtil den fuldkomne Dag. Ethvert Guds Ord er Lys og Sandhed. Den, som siger sig at være i Lyset, men ikke adlyder Sandhedens Ord, bedrager sig selv og er i Mørket, thi Ingen er Troens Børn, uden Saadanne, som vandre i Lyset og adlyde dets Lov. Hvormange Millioner er der ikke i Kristenheden, der bekjende sig at være Kristne og sige, at de ere i Lyset og ere fødte af Gud, og dog har de end ikke adlydt det allerførste af Lysets Principper; de have aldrig omvendt sig rigtigt og have ikke været begravne i Vandet til deres Synders Forladelse af en Mand, med Fuldmagt fra Gud; og dog mene de, at Gud for Kristi Skyld har tilgivet dem deres Synder. Hvor blindt bedragne ere de ikke, og hvor forgjæves er deres Haab om Salighed! Gud har ikke tilgivet dem deres Synder, ej heller vil han, førend de adlyde det evangeliske Budskab ganske i den Orden, som han har aabenbaret. Troen

er en Gave af Gud og et af Midlerne til Saliggjørelse; men Ingen kan faa denne Gave, uden paa den Maade, som Gud har bestemt og bestikket; og Alle, som foregive at have Tro og forkaste den Lærdomsform, som Gud har aabenbaret, ville finde, at deres Tro er til ingen Nytte, og at de ville blive dømte med de Vantro; thi Gud vil ikke give frelsende Gaver til de Ulydige.

Enhver god Ting kommer fra Gud og er Guds Gave. Gud har givet Aabenbaring paa Aabenbaring til Menneskene til Gavn for dem; og de Slægter, som han har givet sit Ord til, ville blive dømte efter det Ord paa den yderste Dag. Gud opreiste en Profet i vore Dage og gav ham de Urim og Thummim og udgjød en Flod af Lys og Sandhed igjennem ham til denne Slægt. Denne Slægt vil blive dømt efter de Bøger og Aabenbaringer, som Gud gav igjennem denne Profet. Dersom de øve Tro paa disse Aabenbaringer og adlyde dem, da ville de blive retfærdiggjorte og frelste; men hvis de ikke tro dem, men forhærder deres Hjerter imod dem, ville de visseligen blive fordømte, thi den Almægtige aabenbarer ikke sit Ord omsonst. Hvad gavner det Menneskene, at dem tilbydes en himmelsk Gave og aabenbares mere Lys og Sandhed, naar de ikke annamme det? Gaven gavner ikkun den, som annammer den; Resten vil faa en strængere Dom. Naar de Oprigtige læse denne himmelske Skat, Mormons Bog, da opfyldes de af en Glæde, som ikke kan udtales, fordi Gud atter har talet til Mennesket som i gamle Dage, deres Sjæle fryde sig ved denne hellige og guddommelige Bogs Indhold, og saa stor er deres Glæde, at de ikke kunne finde Sprog til at udtrykke deres Hjerters Følelser. Men hvor forskjellige fra dette ere ikke deres Følelser, som forkaste den; Lys og Sandhed flyr fra dem, og de vredes ved den Tanke, at Gud skulde atter have talet til Menneskene. Men Gud vil ved sin almægtige Kraft vise dem, at hans Ord ikke ustraffet kan forkastes. De Straffedomme, som have overgaaet gamle Slægter og Nationer, der have forkastet hans Ord, burde være en alvorlig Advarsel for dem, som nu leve paa Jorden. Men ak! Menneskenes Stolthed, Hovmod og store Ugudelighed gjør, at de hade Lyset, efterdi deres Gjerninger ere onde; og derfor vil denne Slægt for Størstedelen se sine Dages Ende i Vantro og Ulydighed mod et af de største og allervigtigste Budskaber, som Gud nogensinde udsendte til Folkets Frelse. O, stakkels faldne Menneske! hvor begjærligt efter Glæde og dog hvor uvilligt til at annamme den paa retfærdige Grundsætninger! O gid Du dog kjendte din Besøgelsesdag og vilde vende dit Øre til og lytte til Guds Røst og ikke forhærde dit Hjerte, thi da vilde det gaa Dig vel! Men Du kjender ikke, ej heller betænker Du de retfærdige Domme, der venter Dig, dersom Du tillukker dine Øren for dette sidste, store Naadens-Budskab, som nu er aabenbaret fra Himmelen til dit Bedste! O vend om til Herren og øv Tro paa ham, at dit Lys og din Glæde maa tiltage; din Tro og din Kjærlighed vorde fuldkommen, saa at Du maa have overflødigt af alle Guds Gaver, at Du tilsidst kan opnaa evigt Liv, hvilket er den største af alle Guds Gaver til Mennesket. („The Seer“.)

Beskikkelse.

Ældste Ludvig Ernstrøm af Christiania beskikkes til at arbejde i Göteborg Konference som Missionær under Præs. J. C. Sandbergs Ledelse.

Konferencemødet

i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse den 28de dennes Kl. 8 Aften i Forsamlingslokalet i Store Regnegade Nr. 26, 2den Sal over Gaarden, og fortsættes den næste Dag Kl. 10—12 Form., 2—4 og 6—8 Efterm. i Hr. Restaurator M. Hansen-Gissemans store Selskabslokale, Bianco Lunos Sideallee, Frederiksberg.

En meget betydningsfuld Bevægelse.

Medens Muhammedanismens store Sæde rystes i dets Centrum og Skyggen af Korset fra Norden falder paa den vaklende Halvmaane, foregaar der en Bevægelse i en Del af Tyrkernes Rige, der er et af Tidernes Tegn, som „de Vise“ ville forstaa.

Rejsende i Palæstina, hin hellige Jordbund, hvorfra Fortidens Profeters Røst lød, idet de forudsagde Nationers Skjæbne og Israels fremtidige Triumf; hvor Verdens Frelser blev født og dræbt; Moses' og Messiæ Land, Jødedømmets Vugge og Kristendommens Fødested, berette om en usædvanlig Tilstrømning af Hebræer fra alle mulige forskjellige Dele af Europa. Hele Landet fra Dan til Bersheba siges at gjæstes af Indvandrere og at vise Virkningerne af Indsamlingen.

Israels Tilbagevenden til deres forjættede Land har udgjort Emnet for Digterens Sang og Profetens Inspiration lige siden Fangenskabet i Babylon, og dette har været dette ejendommelige Folks Haab under hele deres lange Adspredelse. Forskeren af de hebræiske Skrifter og den jødiske Historie kan ikke undgaa at se i alle denne saa længe forkuede Races Vandringer, Adspredelse og Lidelser, Opfyldelsen af deres fordums Seeres profetiske Udtalelser, og de, som tro paa Biblens Profeters Inspiration, maa forvente en stor Indsamling af Israel i de sidste Dage, ledsaget af Omstændigheder og Begivenheder, idetmindste ligesaa slaaende som dem, der karakteriserede deres Ødelæggelse.

De fleste kristne Sekter have i en eller anden Form optaget Troen paa Israels fremtidige Triumf i deres Troesbekjendelser. Men hos intet religiøst Samfund udgjør dette en mere bestemt Troesartikel end hos de Sidste Dages Hellige, spotvis kaldede „Mormoner“.

Den bogstavelige Indsamling af Jøderne, Jerusalems Gjenopbyggelse og Opførelsen af et Tempel til Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud, paa det tidligere Hus' Grund, hvor Shekinahen saaes, men hvor nu Hedningens Moské vanhelliger den hellige Grund, ere Fakta i alle „Mormoners“ Sind, der lige saa vist ville finde Sted „i denne Slægt“, som Solens Opgang efter Nattens Regjering. De have sendt deres Repræsentanter til det „hellige Land“, der paa tilbørlig Maade have helliget Stedet for Judæ Indsamling, at Forbandelsen maa vige fra Jordbunden, at „den tidlige og sildige Regn“ maa bringe det tilbage til dets fordums Frugtbarhed, og det igjen kan blive „et Land, der flyder med Mælk og Honning.“

Mormonerne betragte enhver Bevægelse af Guds fordums Pagtens Folk

med dyb Interesse, og se hen til Indsamlingen til Jerusalem som en Scene i det store Sidste-Dages Drama, hvori de have en meget betydelig Rolle at spille under den store Mesters Ledelse, hvis vejledende Haand former Livets Udfald og styrer Resultaterne af Menneskers og Nationers Handlinger.

Denne Jødernes Opvaagnen og deres Indvandring til deres Fædres Land har en særegen Interesse for det Folk, som bor ved Amerikas døde Hav, og Arbejderne ved det vestlige Jordans Bredder; og vi ville nøje følge denne Bevægelse og fremstille for vore Læsere enhver paalidelig Nyhed vedrørende denne Gjenstand, som vi ville være istand til at opsamle.

Vi leve i en vigtig Epoke af Verdens Historie, og nogle Aar mere ville udvikle Forandringer og frembringe Begivenheder saa vidunderlige og overraskende, at den Tunge, som vilde forudsige dem, eller den Pen, der vilde beskrive dem, vilde opvække mere Spot og Haan, end der mødte Oldtidens Vises Udsagn, hvilke opvakte en Aand, der førte til deres Martyrdom, men nu anerkjendes som selve Guddommens Ord. Vent og læg nøje Mærke.

(Ogden Junction.)

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat.)

Dollars og Cents svinde efter min Dømmeevne hen i Ubetydelighed naar de sammenlignes med de moralske og physiske Fordele, der ville fremgro af de fornævnte Planers Virkeliggjørelse. Der er en ophøjet Tanke og en højtidelig Storhed fremstillet for Sindet ved Tanken om Pilgrim-Fædrenes Aand, der rejste Korsets Banner ved Plymouth Rock i den nye Verden for mere end to Aarhundreder siden, nu Vest for Missiissippi rejsende henimod den nedgaaende Sol. Maa de Sidste-Dages Hellige paa deres Pionermarsch mod Vesten bære med sig den sande Aand af Broderkjærlighed og national Troskab; maa de forglemme det Forbigangne og fremtidig dyrke Venskabets Principer til Alle. Heri ligger deres Styrke, deres sande Lykke og deres endelige Velfærd og Herlighed som et Folk.

Dette var et godt og retsindigt Brev, og det tillige med Adressen viser meget klart, at naar fremragende Mænd betragte de Hellige uden Fordom, kunne de redebon anerkjende, at de ere et virksomt, uskyldigt og forfulgt Folk. Det syntes netop da at være en Gjenstand af særlig Interesse for Whiggerne at tale venligt om og forsone de Hellige, og de bleve helt veltalende, naar de dvælede ved de Uretfærdigheder, som disse havde maattet lide under. Uagtet det saa noget mistænkeligt ud for de Hellige, at Whiggerne i Iowa netop paa hin Tid skulde blive saa dybt interesserede i deres Velfærd og lige med Et blive varme og veltalende over deres Uddrivelse fra Missouri, Profetens og Patriarkens, Josef og Hyrum Smiths Martyrdom, og de Lidelser de havde maattet undergaa i det Land, af hvis Frihed der praledes saa meget, saa besluttede et Prøvevalgmøde

dog at besvare Whiggernes Meddelelser. En Fortale affattedes og antoges, hvori der fremsattes en udførlig Beretning om de Voldsomheder og Forfølgelser, som de Sidste-Dages Hellige havde maattet lide under, og ligeledes en Resolution erklærende, at dersom Whiggerne i Jowa vilde løfte deres Hænder mod Himlen og sværge ved de evige Guder, at de vilde anvende al deres Magt, forat undertrykke Pøbelrasen, Oprør og Voldsomheder i hvilkensomhelst Form eller fra hvilkensomhelst Kilde noget saadant skulde opstaa imod de Sidste-Dages Hellige og Borgerne i Jowa, endog med Opofrelse af deres Ejendom og Liv om det gjordes fornødent, og at en fuld Andel af Valg- og retslig Myndighed skulde udstrækkes til de Hellige, saa vilde de Hellige forpligte sig til at forene deres Valgstemmer med Whiggerne i Jowa ved det indeværende Aars Valg og vilde staa i Forbindelse med Whiggerne efter disses Anmodning.

I Marts blev der oprettet et Postkontor i Kanesville, og Broder Evan M. Greene modtog Bestikkelsen som Postmester. Der opnaaedes ligeledes en County Organisation, idet Countyet benævntes Pottowatomie.

Kanesville begyndte nu at blive et Punkt af nogen Betydning. Det var Hensigten at forlade Winter Quarters i Foraaret 1848, og dem, som ikke da kunde flytte til Dalene, gjorde Forberedelser til at nedsætte sig paa Jowa-Siden af Missouri-Floden og enten de paabegyndte Agerbrug paa andre Steder eller ikke, saa de naturligvis hen til Kanesville som Hovedkvarteret.

(Fortsættes.)

Poesi.

Tanker efterat være kommet til Zion.

Mel.: „Han kommer snart" etc.

Jeg kommen er til fjerne Zions Høje,
Og Herren har mig ført og ledet mig vel,
I Ydmyghed for ham jeg Knæ vil bøje
Med Tak og Pris udaf min ganske Sjæl,
Fordi han lige til min Rejses Ende
Fra hver en Fare har bevaret mig,
For Evangeliets Lys han lod mig kjende,
For al hans Fader-Miskundhed mod mig.

Jeg kommen er til fjerne Zions Dale,
Seet Maalet for hvert Længsels Suk og Haab,
Som var i Babel al vor Strid og Tale,
Hver Helligs Attraa lige fra sin Daab,
Fra Babels Syndelevnet at uddrage
Og samles med Guds Folk i fjerne Vest,
Og trolig der hver Synd og Fejl forsage,
Ved Bøn og Tro faa Bugt med hver en Rest.

Jeg kommen er til fjerne Zions Steder,
Hvor Herrens Folk opbygger Jakobs Hus
Paa Bjerget nu, som der forkyndes Eder,
Der vandre uden Tro i Verdens Sus.
Jeg ser den brune Mand af Josefs Stamme
Nu kommer frem og tjener Himlens Gud,
Annammer Daab, gjør mangen Hvid til Skamme
Ved med stor Tro at følge Bud paa Bud.

Jeg fulgte Raad og Rosten i mit Indre,
Drog ud fra huslig Arne, Maud og Hjem;
Vist Herren vil min Sorg og Længsel lindre,
Der sig i Hjertet stundom trænger frem.

Han har jo sagt, at Hver, der vil forsage
Al jordisk Velfærd for hans Aand og Bud,
Skal faa det mangefold igjen tilbage
Og salig Fryd hver Længsel slette ud.

Th. M.

Blandinger.

En interessant Opdagelse af en Del af den gamle romerske Stadsmur er nylig bleven gjort i London i Hjertet af Staden. Nogle Bygninger bleve nedrevne i Camomile Street, nær dennes Forening med Bishopsgate Street, og ved Udgravningen blottedes omtrent 36 Fod af den gamle Mur tilligemed en Bastion. Muren var godt 9 Fod tyk; Bastionen skyder sig ud paa den nordlige Side, er mere end en Halvcirkel, solid og omtrent 16 Fod bred; Højden varierede fra 2 til 4½ Fod, og det Hele var omtrent 10 Fod under den nuværende Gades Flade. Muren havde havt en Overflade af raat tilhugne Stene med et dobbelt Overdække af de sædvanlige blanke Teglsten paa den Side, der vendte ind imod Staden; men paa Ydersiden var det bleven anvendt mange mørke Jernsten. Mange kentiske Sten af forskjellig Slags vare blevne anvendte, og dette synes at henpege paa en Tidsperiode for dens Opførelse, i hvilken Romerne havde Kjendskab til Landet og vare istand til at transportere Materialier til betydelig Afstand.

Eline Dorthea Bentsen Larsen døde af Lungesyge den 12te Marts i 2den Ward i Salt Lake City.

Den Afdøde var født i Danmark den 27de December 1810; var en Datter af Christen og Pouline Kristine Bentsen, og var afdøde Hans Larsens Hustru. Hun efterlader sig en Søn og tre Døtre. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.